

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 stycznia 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2 404,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 13 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 03 października 2013 roku doszło do kolizji pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) użytkowanego przez M. K.. Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy wynajął pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu za 17 dni została wystawiona faktura VAT o numerze (...) na kwotę 4 212,32 złotych brutto. W dniu 14 października 2013 roku poszkodowany zawarł z T. G. umowę przelewu powyższej wierzytelności, która następnie na podstawie umowy powierniczego przelewu z dnia 14 października 2013 roku przeszła na powoda.

W dniu 25 lutego 2014 roku pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłacił odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1 808,10 złotych.

Poszkodowany M. K. nie jest uprawniony do odliczenia podatku VAT, dlatego dochodzona kwota jest kwotą brutto.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 lutego 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 418/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w sprzecznie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż w jego ocenie wypłacił on już należne odszkodowanie za koszty najmu pojazdu zastępczego. Wyplacona suma odszkodowania z tego tytułu odpowiada 14 dniom najmu pojazdu zastępczego przy stawce 129,15 brutto za dobę. Pozwany zakwestionował okres najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość stawki za najem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 października 2013 roku doszło do kolizji pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) użytkowanego przez M. K.. Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił właściciel pojazdu ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

niesporne, a nadto: zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 17 listopada 2015 roku – k. 101-102 akt (zapis cyfrowy: 00:00:23-00:10:53)

W dniu 03 października 2013 roku poszkodowany M. K. wynajął od T. G. pojazd zastępczy marki S. (...) (typ kombi) o numerze rejestracyjnym (...). Umowa została zawarta w wariantcie bez limitu przejechanych kilometrów. Strony ustaliły cenę za najem tego pojazdu na kwotę 255 złotych netto za każdy rozpoczęty dzień najmu oraz wskazały, że zapłata za wynajem nastąpi w formie bezgotówkowej poprzez cesję wierzytelności przysługującej poszkodowanemu – najemcy z tytułu szkody komunikacyjnej zaistniałej w dniu 03 października 2013 roku.

niesporne, a nadto: umowa najmu pojazdu zastępczego klasy C wraz z załącznikiem – k. 11, 19 akt, zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 17 listopada 2015 roku – k. 101-102 akt (zapis cyfrowy: 00:00:23-00:10:53), zeznania świadka M. G. – protokół rozprawy z dnia 17 listopada 2015 roku – k. 101-102 akt (zapis cyfrowy: 00:10:53-00:16:55)

W dniu 14 października 2013 roku M. K. zawiadomił ubezpieczyciela sprawcy szkody o zaistniałej kolizji i zlecił T. G. naprawę pojazdu.

niesporne, a nadto: zlecenie naprawy pojazdu – k. 17 akt, zgłoszenie szkody – k.74-75 akt

W dniu 18 października 2013 roku dokonano oględzin pojazdu i sporządzono dokumentację fotograficzną.

dokumentacja fotograficzna – k. 62-72 akt szkody

W dniu 31 października 2013 roku została zakończona naprawa pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zaś poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy.

protokół odbioru pojazdu po naprawie – k. 27, protokół zdania pojazdu zastępczego – k. 28 akt, zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 17 listopada 2015 roku – k. 101-102 akt (zapis cyfrowy: 00:00:23-00:10:53)

W dniu 29 listopada 2013 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 17 dni T. G. wystawił M. K. fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 4 212,32 złotych brutto.

niesporne, a nadto: faktura VAT numer (...) – k. 18 akt

W dniu 14 października 2013 roku poszkodowany M. K. zawarł z T. G. umowę przelewu wierzytelności z polisy OC sprawcy w celu pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

W dniu 26 lutego 2014 roku T. G. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę o powierniczy przelew wierzytelności w celu pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

umowa o przelew wierzytelności – k. 30 akt, umowa o powierniczy przelew wierzytelności – k. 37 akt

(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wypłacił tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego kwotę 1 808,10 złotych brutto za 14 dni najmu pojazdu zastępczego przy stawce 129,15 brutto za dobę.

niesporne

Wynajęty samochód marki S. (...) (typ kombi) należy do pojazdów autosegmentu C.

Warsztaty naprawcze na rynku T. i okolic w likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy C stawki w wysokości od 110 do 140 złotych netto za dobę.

opinia biegłego sądowego M. J. – k. 144-148, uzupełniająca opinia biegłego sądowego – protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2016 roku – k. 153-154 akt (zapis cyfrowy: 00:01:15-00:06:14)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, w zakresie w jakim nie były one kwestionowane przed stroną przeciwną.

Odnośnie cenników załączonych przez powoda, to Sąd odmówił dania im wiary. Dokumenty te pochodzą od wybranych przez powoda podmiotów oferujących najem pojazdów zastępczych, co przemawia za przyjęciem, iż powód przedstawił jedynie cenniki stanowiące poparcie jego twierdzeń. Nie mogą one zatem stanowić obiektywnego dowodu na okoliczność stosowania także przez inne niż powód podmioty stawki w wysokości 255 netto za dobę najmu pojazdu.

Sąd uwzględnił pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, w tym znajdujące się w aktach szkody, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, jak również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd uwzględnił także zeznania świadków M. K. oraz M. G. w zakresie, w jakim znajdowały one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym wskazując jednakże, iż świadkowie ci nie pamiętali szczegółów okoliczności związanych z przebiegiem procesu likwidacji szkody i najmem pojazdu.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 01 lutego 2017 roku Sąd oddalił wniosek o zobowiązanie wskazanych przez powoda podmiotów oraz Wojewódzkiej Komisji Branży Motoryzacyjnej do przedłożenia stosowanych przez nie

cenników najmu pojazdów zastępczych uznając, iż powód w żaden sposób nie wykazał, że zwracał się samodzielnie o uzyskanie takich informacji i że ma jakiegokolwiek trudności w ich zdobyciu.

Istotne znaczenie w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy miała opinia biegłego sądowego do spraw samochodowych M. J.. Przedmiotowa opinia została sporządzona przez osobę posiadającą wiadomości specjalne z zakresu naprawy i eksploatacji pojazdów silnikowych, a zatem uprawnioną do przeprowadzania badań i sporządzania opinii danego rodzaju. Wykonano ją w sposób rzetelny i obiektywny, zgodnie z zasadami wiedzy fachowej i wymogami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Jednocześnie biegły sądowy w ustnej opinii uzupełniającej w sposób rzeczowy i fachowy odniósł się do zastrzeżeń złożonych do opinii. Wyjaśnił on mianowicie, iż z uwagi na niewielkie uszkodzenia pojazdu oraz okoliczność, iż warsztat naprawczy uczestniczył w oględzinach, które miały miejsce w dniu 18 października 2013 roku, twierdzenie, że konieczne było oczekiwanie na protokół szkody nie jest uzasadnione. Biegły sądowy wskazał także, że zgodnie z tezą dowodową ustalił stawki najmu pojazdu zastępczego stosowane w okolicach T..

W ocenie Sądu powództwo było częściowo zasadne.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. dochodził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionował żądanie pozwu co do wysokości w zakresie zarówno stawek najmu, jak i okresu najmu.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzone.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanego M. K. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w

wyniku kolizji z dnia 03 października 2013 roku. Nie podlega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

W niniejszej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego nie była kwestionowana, podobnież zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego M. K., który wskazał, iż korzystał z uszkodzonego pojazdu w życiu codziennym.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Sąd ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oparł się na opinii biegłego sądowego M. J., jednakże dzieląc zasadniczo wnioski biegłego sądowego, poczynił własne ustalenia dotyczące zasadności czasu oczekiwania przez warsztat naprawczy na protokół szkody. Wprawdzie biegły sądowy wskazał, że skoro warsztat naprawczy uczestniczył w oględzinach pojazdu dokonywanych przez pozwanego, co miało miejsce w dniu 18 października 2013 roku, to oczekiwanie na protokół szkody nie było, w przypadku tak małej szkody, uzasadnione. W ocenie Sądu z wnioskiem tym nie sposób się zgodzić. Jak wskazał sam biegły sądowy uszkodzila się drobna, ale nietypowa część pojazdu, stąd też wymaganie, aby nie czekając na protokół szkody warsztat niezwłocznie część tę zamówił, nie byłoby zasadne, warsztat dopiero bowiem dysponując opisem szkody zyskuje podstawę do zamówienia części zamiennych, zwłaszcza, gdy nie są to części typowe. Jednocześnie mając na uwadze, że oględziny miały miejsce w dniu 18 października 2013 roku – piątek, zaś otrzymanie protokołu szkody nastąpiło w godzinach popołudniowych w poniedziałek, tj. w dniu 21 października 2013 roku i w tymże dniu warsztat naprawczy części te zamówił, okresu tego nie sposób uznać za niezasadnie wydłużony.

Jak wynika z opinii tego biegłego sądowego i powyższych ustaleń Sądu uzasadniony technologicznie czas naprawy uszkodzonego wynosił zatem 16 dni i obejmował:

- okres od zlecenia naprawy do oględzin pojazdu – 4 dni (od dnia 14 października 2013 roku do dnia 18 października 2013 roku),
- dni wolne od pracy (od dnia 19 października 2013 roku do dnia 20 października 2013 roku) – 2 dni,
- otrzymanie protokołu szkody, zamówienie części i oczekiwanie na części zamienne wraz z technologicznym czasem naprawy – 9 dni (od dnia 21 października 2013 roku do dnia 29 października 2013 roku),
- odebranie pojazdu 1 dzień (30 października 2013 roku).

Wprawdzie w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 17 lutego 2016 roku” (data prezentaty: 2016-02-23, k. 126 akt) złożonym jako ustosunkowanie się do opinii biegłego, pozwany wskazał, że podczas oględzin nie rozbrajano pojazdu i mógł on być nadal użytkowany aż do dnia otrzymania części, stąd zasadny byłby najem jedynie za okres od dnia 30 października 2013 roku do dnia 31 października 2013 roku, to w ocenie Sądu pozwany okoliczności, że z pojazdu uszkodzonego można było korzystać, nie wykazał za pomocą żadnego dowodu, stąd też twierdzenia pozwanego w tym zakresie Sąd uznał za gołosłowne, zwłaszcza w sytuacji, gdy z akt szkody wynika konieczność wymiany np. reflektora.

Odnośnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powód domagał się refundacji przedmiotowych kosztów według stawki w wysokości 255 złotych netto za dobę.

Wprawdzie z treści umowy najmu pojazdu zastępczego wynikało, że umowa została zawarta w wariantcie bez limitu przejechanych kilometrów, niemniej jednak powód nie wykazał zasadności zawarcia umowy w tym droższym wariantcie, w szczególności w aktach sprawy brak informacji o ilości przejechanych przez poszkodowanego kilometrów, co mogłoby uzasadniać zawarcie umowy bez limitu przejechanych kilometrów. W ocenie Sądu w powyższych

okolicznościach niezasadne było ustalanie stawek najmu pojazdu w wariancie bez limitu kilometrów, skoro powód konieczności takiej po stronie poszkodowanego nie wykazał, stąd też Sąd podziela opinię biegłego sądowego w zakresie konieczności uwzględnienia stawek stosowanych za najem pojazdu w umowach z limitem dobowego przebiegu.

Z opinii biegłego sądowego M. J. wynika, iż wynajęty pojazd należał do klasy C, a lokalne dla miejsca zamieszkania poszkodowanego warsztaty naprawcze (tj. z terenu T. i okolic) w październiku 2013 roku stosowały za najem pojazdów zastępczych tego autosegmentu stawki w wysokości 110-140 złotych netto dobę. Mając na uwadze wskazaną wyżej wysokość stosowanych przez wypożyczalnie stawek uznać należało, iż stawka najmu żądana przez powoda była zawyżona nie mieściła się w przedziale stawek występujących na rynku za najem pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu wynajętego. Uwzględniając powyższe Sąd przyjął jako zasadną stawkę w wysokości 130 złotych netto za dobę. Wynajęcie pojazdu zastępczego za tę cenę było możliwe, a jednocześnie pozwany nie wykazał, aby zachodziły jakieś szczególne okoliczności przemawiające za przyjęciem stawki za najem pojazdu zastępczego w wysokości wskazanej przez pozwanego – 105 złotych netto za dobę.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (16 dni) oraz stawki w kwocie 130 złotych netto, a zatem kwotę 2 558,40 złotych brutto. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 1 808,10 złotych brutto, zatem do zapłaty pozostała kwota 750,30 złotych brutto.

Mając powyższe na uwadze, uznając żądanie pozwu za zasadne w powyższym zakresie, Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 750,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 13 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty (termin naliczania odsetek nie był kwestionowany przez pozwanego).

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie II wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 31,21%, a pozwany w 68,79%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 738 złotych (opłata od pozwu – 121 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1 441,39 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 824,39 złotych). Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 230,33 złotych (32,21% z kwoty 738 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 991,53 złotych (68,79 % z kwoty 1 441,39 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 761,20 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku. Zarządzeniem z dnia 01 lutego 2017 roku Sąd nakazał zwrócić pozwanemu niewykorzystaną część zaliczki na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego (w kwocie 675,61 złotych).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 13 lutego 2017 roku